

kore niso potrebni, tako vzbuja i nam omenjeni veseli prevrat večjo radost nego slučajna nepotrebnost njegova. O drugih »Jezičnikovih« letnikih smo z zadovoljnostjo poudarjali, da so prosti tiskarskih pomot. Tega o zadnjem ne moremo trditi; kajti kazi ga več pogreškov, med kojimi nekateri zelo motijo; (prim. str. 91: »Der Aufmerksame v Gradci l. 1820 Nr. 45 in l. 1881« mesto 1821).

Konečno toplo priporočamo najnovejše to delo trudoljubivega g. strokovnjaka vsem prijateljem slovenske knjige; našli bodo v njem marsikaj zanimljivega in poučnega.

Fr. Wiethaler.

Wolfova slavnost v Idriji se je dne 14. t. m. zvršila po vspredu, natisnemem v zadnji številki našega lista. Vsi ljubljanski udeleženci so polni hvale, kako prijazno, kako gostoljubno jih je sprejela národna Idrija. Bil je lep národni praznik! — Spominska plošča ima nastopni napis:

»V Idriji je bil rojen 14. rožnika 1782

ANTON ALOJZIJ WOLF,

knezoškof ljubljanski.

Bil je preblag mecen kranjske dežele, ustanovitelj Alojzijevičča, svojemu narodu je podaril sveto pismo in slovarja in Idrije bil je največji dobrotnik.

Umrli v Ljubljani 7. svečana 1859. leta.

V hvaležni spomin postavili sorojaki 1886.«

»**Cuore**«. — V letošnjem »Ljubljanskem Zvonu« na 203. strani je gospod Stritar nekoliko kratkih, a lepih besed izpregovoril o zlati knjigi »Cuore«, gorko jo priporočujé mladeničem in odraščencim. Da ta knjiga De Amicisova resnično zasluđuje zarad svoje izvrstnosti občno priznanje, o tem pričajo obilne kritike imenitnih móž, objavljene ne samó v italijanskih, nego tudi v drugih inostranih listih. Vseh vkup je 72, ki soglasno priznavajo vrednost — »Srca«. —

Na mrzlem severu v St. Peterburgu, v vroči južni Ameriki v Buenos-Airesu, na Nemškem, Francoskem in Srbskem, — pa tudi v središči cesarstva našega — na Dunaji — poveščujejo zlato knjigo — »Cuore«.

Bodi nam dovoljeno samó na kratko omeniti nekatere izmed obilnih kritik. Tako piše n. pr. »Corriere della Sera« v Milanu: »Te knjige ni spisal učitelj po zvanji, niti ne šolski nadzornik, niti slaven pedagog, ampak — umetnik, zato živí in govori njegov svet, njegovo srce bije in poučuje brez vsake dijalektike in katedrske učenosti. Protagonist v tej knjigi živí jedno leto v šoli s petdesetimi, večinoma dobrimi, pa tudi slabimi součenci. Nad njimi je učitelj, blaga duša, okoli njega so učiteljice, učiteljski pomočniki, pravi mučeniki, velikani v potrpežljivosti in zatajevanji. — In odrasli ljudje ne nahajajo li ničesar v tej knjigi? Oni jo bodo čitali, da še jedenkrat preživé ona srečna leta prve mladosti, da se spominjajo zopet izgubljenih in pozabljenih prijateljev; tudi tiste vsakomesečne povesti utegnejo marsikoga zanimati . . . . . Ta knjiga bode vendar povzdignila jeden, skoraj bi rekel zaničevan stan -- in pokazala njegovo vrednost, izpričala bode, koliko trpé in vendar toliko dobrega sejejo v mlada srca — učitelji.«

„*Fanfulla della Domenica*“ v Rimu piše: »De Amicis govori z otroki, kakor do zdaj še nihče ni govoril z njimi; vedno kaže vzgled, ki so resnični, polni ljubezni do bližnjega, navdušuje bralca za domovino, uči spoštovanje do roditeljev in starejših ljudi. . . Kdo neki ne vidi vsak dan teh živih, veselih, malih dečkov? Kdo jih ne srečuje vsako jutro po ulicah, kadar gredó v šolo in kakor nam jih kaže De Amicis? Nekatere zavite v prevelike suknje, druge zopet oblečene po najnovejši šegi; roke imajo ozeble in lica bleda . . . V tem stoletji se človeku že gnusi realizma in radi čitamo knjigo idejalno-sentimentalno.« — „*Il Pensiero*“ v Nizzi govori tako: »Skratka, vsa knjiga je lepo zbrana vrsta dobrih vzgledov, da jih posnemamo, — modrih naukov, da se po njih rav-